

Bord og paa samme Tid som Herskabet selv. Men vil vi ikke dette, bør vi i det mindste absolut sørge for, at de spiser ved et ordnet Bord, af samme Slags Mad som Herskabet, og at Maden ikke er kold. I Amerika bruger jo Tjenerne at spise efter deres Herskab, men ved samme Bord. Dette maatte kunne gaa an ogsaa hos os.

Pigekammeret maa vi, naar vi lejer Hus, forlange lyst, ordenligt og med Ovn; og vi maa selvfølgelig sørge for, at det faar Gardiner, Vaskestel, Spejl, helst ogsaa et Par Billeder paa Væggen — det sætter de saa stor Pris paa — og en Seng til hver af Pigerne; hvis der er flere end en.

Til Pigekammerets Udstyr regner jeg ogsaa, at Pigerne af og til faar gode Bøger og Aviser til Laans. Jeg véd Folk, som holder en særskilt Avis for Pigerne, og dette synes jeg er værdt at efterfølge — for dem, der kan. Aviserne er jo saa billige nu for Tiden.

Hvad saa Lønnen angaar, saa er det kanské sin egen Sag paa én Gang at forhøje den i en betydelig Grad. Det vilde kanské bare forlede de fleste af dem — unge og uerfarne, som de ofte er — til at klatte for meget hort til Pynt og Stads, Lykønskningskort og det Slags Ting, og ikke være dem til nogen virkelig Nytte. Bedre vil det være, tænker jeg, aarlig at sætte en vis Sum ind i Banken eller i Pensionsfonden for dem. Summens Størrelse kunde jo bestemmes, naar Pigen blev fæstet. Jeg synes, det kunde være en 20—30 Kr. til en Begyndelse, i alt Fald ikke mindre end 10. Dette tror jeg, maatte være det bedste, vi kunde gøre for dem. Saa blev de ikke saa ganske uden Hjælpe midler, naar Alderdommen kom.

Lønnens Størrelse maatte for øvrigt afpasses efter Pigens Dygtighed. En ganske ung Pige, nykonfirmeret, netop udsuppet fra et kanské uordenligt Hjem, og som altsaa maa læres op i alt, ligesom den simpleste Renlighed, kan jo umulig fordrer synderlig Løn de første Maaneder. Men er hun lærvillig, kan hun om et halvt Aars Tid fortjene sine 100 Kr. lige saa godt som nogen anden.

Meget, meget ønskeligt vilde det være, om vi hos os kunde faa oprettet saadanne Skolekøkkener, som Frøken Helga Helgesen skriver om til „Nylænde“ fra Glasgow. Eller om vi kunde faa Tjenestepigeskoler, beregnede paa Undervisning i et Aars Tid. Det sidste var kanské lige saa godt nu til en Begyndelse. Fik vi saadanne Skoler, da kunde baade Lønnen og Behandlingen blive betydelig anderledes.

Jeg husker, at Frk. Thora Strøm i et Foredrag i Trondhjem klagede over, at vore unge Damer saa villigt ofrede deres Kræfter som Tjenestepiger i Amerika, mens de aldrig vilde give deres Landsmænd det store Gode at faa dannede Tjenestepiger. Vi kan ikke fortænke dem deri, synes jeg, som Tjenestepigeforholdene hidtil har været hos os, men bliver Lønnen højere, Pigekammerne bedre og Omgangen mere *medmenneskelig*, om jeg saa maa sige, saa kanské ogsaa vi faar det store Gode.

Men om vi indrømmede Pigerne de største ydre Forbedringer i deres Stilling, og vi forsøgte at omgaas dem med Agtelse og Venlighed, — da tror jeg, de alligevel ikke vilde føle sig tilfredse. Man ler saa ofte af Udtrykket: „Paa Løn ses ikke saa meget som paa en venlig Omgang.“ Men prøv at arbejde et Aar uden venlig Omgang — jeg

tænker, man bliver glad, naar man slipper fra det igen! — Jeg har ogsaa lagt Mærke til, at de Tider jeg selv var sær og vanskelig mod mine Piger, nyttede det ikke hverken at give dem mere fri eller at sørge for andre Fornøjelser til dem. De beholdt det samme mugne Udtryk, og Arbejdet gik trevent. Men da jeg begyndte at være høflig og venlig imod dem — selv om jeg irettesatte dem, og selv om der var dobbelt saa travlt og tungt Arbejde i Huset — da var ogsaa de venlige, villige, ja *muntre*, og Arbejdet gik let og godt. Om nogen havde sagt mig dette paa Forhaand, havde jeg ikke troet det, men jeg har selv oplevet det.

Derfor vil jeg fastholde, at vigtigere end alle Forbedringer i Pigernes ydre Vilkaar er at vise dem Høflighed og Venlighed.

Der var nylig en, som spurgte mig, om jeg „holdt med Husmødrene eller Tjenestepigerne“. Jeg haaber, det ikke skal blive sagt, at jeg holder med nogen af Parterne mod den anden. Jeg holder med begge, for jeg tror, at naar vi lader Pigerne faa det bedre, vil vi ogsaa faa intelligentere og dygtigere Piger, og *da vil det blive bedre ogsaa for Husmødrene*.

Men det er ikke nok at snakke og skrive. Vi maa tage praktisk fat.

Derfor foreslaar jeg, at saa mange Husmødre som muligt — om det til en Begyndelse bare er nogen faa — indgaar en Overenskomst om følgende:

1. At Tjenestepigerne skal have fri en hel Eftermiddag hver Uge og desuden hver anden Søndag.
2. At de skal spise ved et ordnet Bord, helst i Spisestuen.
3. At Aftensmaden skal spises tidligere, f. Eks. Kl 7, og at Søndagsmadlavningen skal gøres lettere end ellers.
4. At Pigekammeret skal være saa godt som muligt og med egen Seng til hver af Pigerne.
5. At Lønnen for Piger, som ikke er aldeles uøvede, ikke skal være under 100 Kr. aarlig, og at der skal gøres aarlige Indskud for dem i Banken eller Pensionskassen paa mindst 10 Kr.

10)

„Eine alte Geschichte.“

Skitse
af
Helene M.

Professor Strøm, som lige var kommen fra en Udenlandsrejse, og som dels skulde have Besked paa mangt og meget, der var passeret under hans Fraværelse, dels havde en hel Del at fortælle fra Udlandet, beskæftigede næsten udelukkende Opmærksomheden, saa at ingen lagde synderlig Mærke til de unge.

Aksel sad der med en højtidelig Følelse af, at det var sidste Gang — maaske for bestandig, maaske kun for lang, lang Tid; — han var tavs og glemt at spise.

Ædele sad og balancerede med Teskeen paa Koppens Rand; hun havde kastet et stjaalent Blik paa ham, og det gjorde hende ondt at se, hvor bleg og bedrøvet han saa ud, han, der ellers altid var saa glad og

Glasgow og Vestsotlands liberale Kvindeforening.

Fra en Rejse, som Sekretæren i det londonske Fredsselskab „Peace Society“ nylig foretog i Skotland, skriver han omtrent følgende:

Kvinderne er fremfor nogen anden Del af Samfundet interesserede i Spørgsmaal om Krig og Fred. Paa dem falder ikke mindst de Byrder, som følger baade af Krigen selv og af den væbnede Fred. Vel maa Mændene døje Strabadserne, Lidelserne og Farerne i Felten, men Kvinderne maa udstaa den passive Angst og Tvivl; det er dem, som maa vaage og bede, lide og græde. Heldigvis er Kvindernes Indflydelse nu mægtig og voksende. Stod det til dem at gøre en Ende paa Krigens Raahed, vilde det snart være ude med den. Det var derfor et godt Varsel for Fredsselskabets Sekretær, W. Evans Darley, at netop ovennævnte Kvindeforening skulde have Delegeretmøde den 20. Oktober, da han var kommen til Glasgow, og at det lykkedes at give Forhandlingerne en stærk Retning hen imod Fredssagen. Anbefalet af selve Foreningsbestyrelsen, vedtog Delegeretmødet følgende Beslutninger:

1.

Konferencen mener, at det liberale Parti skulde drage Vigtigheden af international Voldgift mere i Forgrunden af sit Program, og at der skulde foretages praktiske Skridt i Retning af Voldgift allerede paa de internationale Uenigheders første Trin.

2.

Konferencen afskyr Krigen med dens Rædsler og ukristelige Aand; den betragter de umaadelige Rustninger som en stadig Trusel imod Freden, og i Egenskab af Kvinder udtrykker Deltagerne i Konferencen Haabet om, at Voldgift mer og mer maa blive brugt til Afgørelse af internationale Uenigheder.

Bladet omdeles igennem Postvæsenet. Klager over Forsømmelser i Omdelingen bedes, helst skriftligt, sendte til det nærmeste Poststed.

munter. — Hun kunde ikke andet end have Medlidenhed med ham, stakkels Fyr.

„Naa, det var da ellers nydeligt af dig at sørge for en Gang at komme i ordenlig Tid til Frokosten“, sagde Onklen og saa venlig paa ham. „men du ser saa bleg ud, har Du Hovedpine, min Dreng? Du maa ud i Luften; den vil vist hjælpe. Har Du været i Haven i Dag?“ „Ja, jeg var der før“, svarede Aksel og bøjede sig dybere ned over sin Tallerken; og Ædele saa, hvorledes hans Mundvige dirrede, og hvorledes dette Udtryk af Blødhed, som hun kendte saa godt fra Drengesaarene, og som han kun fik, naar han havde gjort noget rigtig galt og fortrød det, sneg sig over hans Ansigt.

Det vilde have saaret hans Stolthed i aller højeste Grad, om han havde vidst, at det var der; men Ædele elskede netop dette Udtryk, som saa umiddelbart vidnede om hans gode, bløde Hjærte.

— Hvad han saa havde besluttet, — det frygtelige, hun havde tænkt sig først, var det ikke, saa sad han ikke der saa rolig og vemodig. —